

Конгрес Українських Націоналістів

Змагатимеш до поширення сили, слави, багатства і величі Української Держави

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

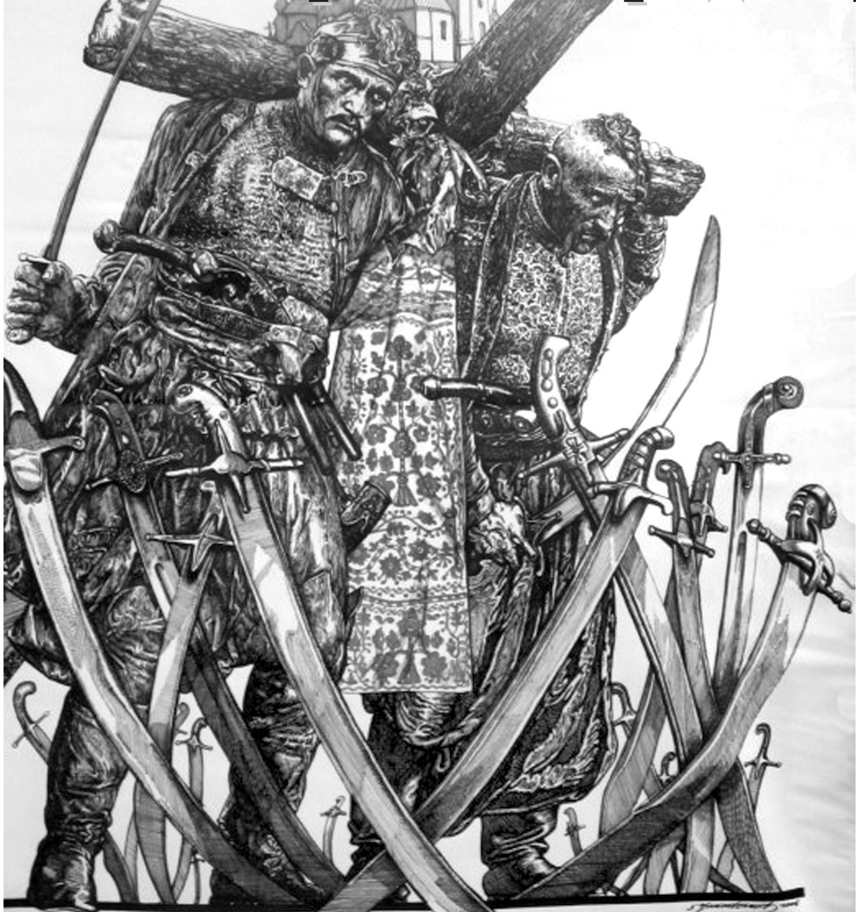
e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua 20 квітня 2010 року № 15 (335)

МЕТАМОРФОЗИ ЧАСУ

ДЕМАРШ МАНКУРТІВ,

або Поразка перед перемогою

Марія БАЗЕЛЮК

Доборолися, добалакались,
Досварилися, аж гримить.
Україно, чи ти була колись
Незалежною хоч на мить
Від кайданів, що волю сковують?
Від копит, що у душу б'ють?
Від чужих, що тебе скуповують?
І своїх, що тебе продають?

Ліна Костенко

Наступ на національну ідентичність українців через погром гуманітарної сфери розпочався в нашій країні не від учора. Він тривав упродовж усіх майже дев'ятнадцяти років новітньої Української держави, щоправда, дещо в завуальованій формі. Принаймні державні службовці високого рангу публічно не демонстрували фізичної відрази до українства, намагаючись бодай "на людях" виглядати пристойно. Припускаю, що тому ж Д.Табачнику дуже кортіло вихлюпнути свої расистські рефлексії і за президентства Л.Кучми.

Закінчення на 3-й стор.

УКРАЇНУ ЧЕКАЄ НОВИЙ СОЮЗ? НІКОЛИ!

Голова комітету Держдуми Росії з економічної політики і підприємництва Євген Федоров заявив, що вже через півроку може бути опублікована програма створення об'єднаної держави, до якої увійдуть Росія, Білорусь і Україна зі столицею в Києві, будівництво якої завершиться 2020 року. Нібито на це є бажання українських колег.

Однак чи мають моральне право ці українські "колеги" вирішувати долю Української держави без згоди українського народу?

Український народ вже був у союзі з Росією. Переяславський договір приніс Україні 300-літнє ярмо та зруйнований Батурин. На українських кістках збудовано Петербург та Біломорканал. А валуєвські укази щодо української мови? А потім був Радянський Союз, за якого голодомором знищено понад 10 мільйонів українців. А 1937 рік – рік розстріляної інтелігенції України! Під час Другої світової війни загинуло більше 7,5 мільйонів українців. А ще був Афганістан. А відбудовані українськими в'язнями міста, заводи, залізниці "необ'ятної" Росії! Також треба згадати 1941 рік, коли перед ганебним відступом у тюрмах Львова, Дрогобича, Тернополя та Івано-Франківська було закатовано тисячі в'язнів. А чого варте найстрашніше дітище російської комуністичної влади – Чорнобиль!

То, може, прийшов час новому Президентові та уряду пред'явити Росії вимогу щодо компенсації Україні за знищення десятків мільйонів українців, за розбудову Норильська, Воркути, Інти, Магадану та інших міст Росії в'язнями з України, як це зробив світ з близнюком комуністичної Росії – фашистською Німеччиною.

А Росії потрібен союз з Україною, бо потрібні молоді люди в армію, щоб далі поневолювати свободолюбивий Кавказ, а російським мільярдерам хочеться до решти вигребти з української землі залізо, вугілля, уран та інше.

Бо, бачите, відроджена Українська держава як більмо на оці деяким росіянам та їхнім поплічникам малоросам.

Нам, українцям, пора дати відсіч тим "колегам", які за жирне корито готові продати Україну в російське ярмо.

Стефанія КОСТЮК,
Івано-Франківська обласна організація ВЛУЖ

ІСТОРІЯ І СУЧАСНІСТЬ

"ВОЛИНСЬКА РІЗНЯ":

брехлива політична провокація

Виставка "Волинська різня: польські і єврейські жертви ОУН-УПА", підготовлена громадським рухом "Русскоязычная Украина" на чолі з народним депутатом України В. Колесніченком та польським "Товариством увічнення пам'яті жертв злочинів українських націоналістів", анонсувалася як перша наукова виставка в Україні, що розкриває "геноцид" і злочини, вчинені ОУН-УПА проти польського, єврейського, українського, ромського та інших народів. У ній мали бути представлені фотокопії оригінальних фотографій і документів з державних польських архівів і приватних колекцій (понад 4000 документів з 20 000 зібраних). Однак, як виявилося, у виставці не представлений жоден архівний документ.

Замість презентації значного історіографічного доробку вчених України й Польщі, масиву документальних матеріалів та свідчень очевидців, автори вдалися до використання недостовірних висновків, підтасовування фактів, спотворення підписів до зображень комеморативних знаків та підписів до фотокарток.

Автори виставки представили однобічне бачення історії (погляд польських радикально-шовіністичних організацій) польсько-українських відносин у роки Другої світової війни – винуватцями конфлікту називаються лише українські націоналісти, подаються втрати лише польської сторони, хоча в анонсах до виставки наголошувалося, що буде подана об'єктивна інформація про українські, єврейські та ромські втрати.

Разом з тим свідомо оминаються злочини польської влади проти українського населення у 1920–1930-х роках – фізичний терор, обмеження виборчих прав українського населення, закриття церков, примусове окатоличення, закриття українських шкіл та вилучення української літератури, утиски української мови, переслідування української інтелігенції, "пацифікації" українських сіл тощо. Поза науковими зацікавленнями авторів опинилися також злочини, здійснювані польськими збройними формуваннями, передусім Армією Крайовою, в роки війни та примусові переселення українців польською комуністичною владою по її завершенню.

Неправдивою є теза про те, що рішенням Нюрнберзького трибуналу й резолюцією ООН засуджено будь-які збройні угруповання, які воювали проти країн антигітлерівської коаліції.

Насправді діяльність учасників українського визвольного руху не розглядалася міжнародними правовими інститутами, а відтак – вони не визнані "злочинними". Нюрнберзький трибунал, – в частині, де він проголошує вирок і називає структури нацистської Німеччини, що були визнані "злочинними організаціями", – не згадав жодної з українських визвольних організацій. Тому, згідно зі статутом Нюрнберзького трибуналу, ці організації не можуть бути кваліфіковані як злочинні. У виставці ж щодо учасників українського визвольного руху щоразу використовуються терміни "бандиты з ОУН-УПА", "человекоубийцы" тощо, що є неприпустимим.

У виставці представлено багато пам'ятників, меморіальних дощок та інших комеморативних знаків як на території України, так і на території Польщі, якими польська влада вшанувала цивільне польське населення та солдатів війська польського, які загинули у роки Другої світової війни, у тому числі й у польсько-українському протистоянні. Однак вони здебільшого не є похованнями, а символічними меморіальними знаками. Подані на них цифри втрат не є науково обґрунтованими, а тому не відображають справжніх втрат польського населення.

Закінчення на 6-й стор.

ЗВЕРНЕННЯ

Конгресу Українських Націоналістів до МЗС України

Міністру закордонних справ України Костянтину Грищенку

Шановний пане Міністре!

Конгрес Українських Націоналістів звертається до Вас з проханням звернутися до керівництва Російської Федерації з вимогою надати поіменний список полонених українців, які служили в польській армії і були розстріляні органами НКВС 1940 року в Катині та інших таборах і тюрмах СРСР.

Документальним підтвердженням вбивства військовополонених є таємна доповідна записка № 794/5 від 1940 року Народного комісара внутрішніх справ Лаврентія Берії до Й.Сталіна та таємний лист від 9 березня 1965 голови Комітету державної безпеки при Раді міністрів СРСР А.Шелепіна до М.Хрущова.

Відповідно до Ризького договору 1921 року між Росією та Польщею, західноукраїнські землі перебували у складі польської держави, а рішенням Ради Послів Антанти від 1923 року українцям надавалось польське громадянство, відтак українці служили в польському війську.

На початку Другої Світової Війни, відповідно до пакту Ріббентропа-Молотова, 1939 року західноукраїнські землі, що входили до складу польської держави, відійшли до СРСР, а решта території Польщі – до нацистської Німеччини. Військовополонені польської армії, у складі якої були й етнічні українці, утримувалися в таборах НКВС СРСР (14 736 осіб – 97% за національністю поляки) та в тюрмах західних областей України (18 632 осіб, із них 10 685 поляків), що засвідчено у таємній доповідній записці №794/5 від 1940 року Народного комісара внутрішніх справ Л.Берії до Й.Сталіна.

У цій же таємній записці висловлено прохання Берії до Сталіна "рассмотреть в особом порядке, с применением к ним высшей меры наказания – расстрела". Сталін задовільнив пропозицію Л.Берії, і полонених було розстріляно 1940 року в Катині під Смоленськом та в інших таборах.

Конгрес Українських Націоналістів переконаний, що українська влада повинна гідно вшанувати пам'ять українців, вбитих у Катині та інших таборах і тюрмах СРСР, і вимагати від Російської Федерації, як правонаступниці СРСР, офіційних вибачень за скоєні злочини.

Додаток до листа:

1. Копія таємної доповідної записки № 794/5 від 1940 року Народного комісара внутрішніх справ Лаврентія Берії до Й.Сталіна.
2. Копія таємного листа від 9 березня 1965 голови Комітету державної безпеки при Раді міністрів СРСР А.Шелепіна до М.Хрущова.

Олексій ІВЧЕНКО,
голова Конгресу Українських Націоналістів

ВІДКРИТИЙ ЛИСТ

Львівської інтелігенції до Президента України

Обставини змушують нас звернутися до Вас з відкритим листом. Ваші перші кроки на посаді Президента України демонструють, з однієї сторони, наміри навести лад в державі, побороти економічну кризу, нормалізувати міжнародні стосунки – про це свідчить активна діяльність уряду в галузі економіки, продуктивна праця над підготовкою бюджету. З іншого боку, виникають питання щодо законності створеної коаліції, дивують Ваші заяви-обіцянки відмінити Укази Вашого попередника, особливо вражають кадрові призначення на державні посади одіозних діячів, – насамперед, безпородних українофобів Табачника і Семиноженка.

Слухняна антиукраїнськи налаштована челядь хутко кинулася допомагати Вам, творячи і примножуючи зло. Конституційний суд узаконив коаліцію, а Донецький суд відібрав у Степана Бандери звання Героя України. Постає запитання, а де був Донецький суд у 1932–33 роках, коли Східна Україна разом з Донеччиною вимирала голодною смертю? Чому Донецький суд не вимагає від комуністів повернути людям майно, насильно відібране під час колективізації, виплатити компенсацію репресованим, відшкодувати збитки зруйнованим комуністами церквам? Чи, може, сьогоднішні донецькі судді – це нащадки тогочасних переселенців з Росії, які позаселяли вимерлі українські села і ненавидять усе українське?

Шановний Вікторе Федоровичу! Йдеться не про права національних меншин, за які нібито борються прихильники російської мови. Здійснюється зміна курсу держави, відбувається реванш комуно-більшовицьких сил, які в притаманному їм стилі спотворюють і приховують справжню історію України, принижують гідність українців, разом із споконвічними ворогами України – Польщею і Росією – компрометують наш народ і нашу державу.

Семиноженко вже бачить Україну в складі московської імперії, Табачник береться судити, хто належить до української нації, а хто ні. Ще інші, з тих, що голосували проти визнання голодомору 1932–33 рр. геноцидом, знюхалися вже й з поляками та відкривають у столиці виставку "Волинська різня".

Пане Президенте України! Ми поважаємо вибір українського народу, підтримуємо Ваші наміри провести реформи, віддаємо належне прем'єр-міністрові за його повагу до державної мови, але не можемо змиритися з діями "п'ятої колони", яка прагне знищити Українську державу.

Український народ завжди чинив гідний опір, захищаючи свої права, честь та гідність. Згадайте новітню історію України: студенти змусили піти у відставку не найгіршого прем'єр-міністра Масола, влаштували акцію "Україна без Кучми" – і цей президент увійшов в історію так, що керівники інших держав відмовлялися сідати поруч з ним за стіл, помаранчева революція почалася тому, що ваші прислужники перестаралися, догоджаючи Вам.

Уболіваючи за благо держави і українського народу, звертаємося до Вас з вимогами:

1. Вжити заходів щодо припинення антиукраїнської кампанії, яка є нічим іншим, як розпалюванням міжнаціональної ворожнечі.
2. Не допустити відміни Указів Вашого попередника, в тому числі і про присвоєння Героя України Степанові Бандері ні в судах, ні у Верховній Раді, ні в Конституційному Суді. Тим більше, що, попри шалені фальсифікації, українська спільнота визнала Степана Бандеру третім серед Великих Українців.
3. Звільнити з посади українофобів Табачника і Семиноженка.

Іван ГЕЛЬ, громадський діяч, політв'язень;
Ігор КАЛИНЕЦЬ, лавреат Шевченківської Премії, поет, політв'язень;
Ірина КАЛИНЕЦЬ, народний депутат 1990–94 рр., політв'язень;
Микола ПШЕВЛОЦЬКИЙ, голова Львівської обласної організації Української Народної Ради;
Василь ШПІЦЕР, голова Львівської Міської Організації Української Народної Ради;
Юрій ШУХЕВИЧ, Герой України, політв'язень.

ПРОТИ НЕПОРОЗУМІННЯ І ПРОВОКАЦІЙ

Підсумок заходів "Важливість Українсько-єврейських відносин: історічний контекст, і в контексті сучасної геополітики", які відбулися 8–11 квітня 2010 року в Торонто (Онтаріо, Канада)

Ввечері того дня, що відкрили в Києві фотовиставку "Волинська різня: польські та єврейські жертви ОУН-УПА", у галереї Канадсько-Української Мистецької Фундації в Торонто (Онтаріо, Канада) відбулася одна з серій зустрічей поважних представників канадсько-єврейської і української громад. Присутніми були Борис Жесневський (український депутат Канадійського федерального уряду), Марк Фраймен, голова Канадійського Єврейського Конґресу, владики Українських Православних і Католицьких церков Канади тощо.

Головним промовцем був представник директора Об'єднання Рад Євреїв колишнього Совєтського Союзу в Україні (зі Львова) Мейлаха Шейхета, знаний "захисник згублених єврейських кладовищ України", який зараз тяжко працює над реставрацією єврейського кладовища в Самборі.

Перед цим шановний Мейлаха Шейхета брав участь в українсько-канадській телевізійній програмі "Світогляд", і вже 11 квітня 2010 року взяв участь у прес-конференції у Торонто, яка тривала близько 3 годин.

Метою зустрічі було сприяти миру, злагоді й співпраці єврейських і українських громад в Україні і в діаспорі на добро самостійної суверенної України.

На прохання єврейської діаспори в Україні Мейлаха Шейхета передав слова поваги українцям і висловив сподівання зберегти свою культуру, мову, історію в Україні. Рівночасно він попереджав українців і євреїв про потребу разом стати проти "третьої сили" – спільних ворогів. Неосвіченість і брак порозуміння, які працюють на розбрат єврейського і українського народів, працюють і на знищення самостійної суверенної України.

Мейлаха Шейхета поважає ОУН-УПА і підтримує визнання ОУН-УПА справжніми борцями за волю і гідність України та українського народу, загально заперечує заяви проти ОУН-УПА, Симона Петлюри та інших борців за волю України і вважає, що розповсюдження інформації, яка має наслідком незгоду між єврейським і українським народами, і в самому українському суспільстві є провокацією спільного ворога, яким є Москва.

Пан Мейлаха Шейхета заявив, що після Помаранчевої революції, коли МАУП у Києві почав видавати антисемітську літературу, його організація – Об'єднання Ради Євреїв колишнього Совєтського Союзу в Україні зацікавилася, звідки була підтримка цього книговидання в МАУПі, дослідила й дійшла висновку, що "моральним" і фінансовим джерелом цієї акції була Москва. На підставі дослідження його організація звернулася до Конгресу США щодо провокацій, які влаштовує Москва, наслідком яких можуть бути міжнаціональні конфлікти.

Мейлаха Шейхета вважає, що політикани при владі в Україні не прислухаються до здорових голосів в Україні, але будуть дослухатися більше до думок від інших країн, бо прагнуть мати добру повагу на міжнародному рівні.

Вірить Мейлаха Шейхета, що український нарід не є антисемітом, а джерела антисемітизму в Україні є зовнішніми.

За його словами, сучасний стан в Україні є критичним і, на жаль, "Україна вертається до комунізму". На програмі "Світогляд" він виявив, що, на його погляд, Комуністична партія Україна повинна бути зовсім заборонена.

Мейлаха Шейхета закликає, щоб українці та евреї світу (Марк Фраймен звертався до української і єврейської діаспори в Канаді) стали разом у взаємній праці проти усіх провокацій, неосвідченості і непорозуміння, щоб не дати ворогам знищити Україну. Праця, яка постає перед обома народами, є важкою, але з Божою допомогою можливою.

Віктор І. ГЛАЗКО,
Канада

СПІВЧУТТЯ

Крайове братство ОУН-УПА Буковини, обласне та міське товариства політв'язнів та репресованих, церковне братство та прихожани Церкви Успення Пресвятої Богородиці УГКЦ міста Чернівців глибоко сумують з приводу смерті на 85-му році життя доброї і порядної людини Івана Васильовича КАЛАЧНИКА.

Це була людина особливої долі: відбував 15 літ каторги та 5 років заслання на Колимі за здобуття незалежної держави, її волі і слави. Іван Васильович був великим патріотом України, вірним її сином, був дяком греко-католицької Церкви.

Доземно вклоняємося світлій його пам'яті і обіцяємо продовжити святу справу боротьби за українську Україну.

Царство йому небесне!
Вічна пам'ять!

Наші корпункти

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 35-02-09
Дніпропетровськ	Хоменко Микола	(056) 748-17-92
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 44-52-32
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04497) 4-92-93

Київ	Шепетюк Юрій	(044) 278-63-89, 279-68-34
Луганськ	Олександр Антонов	8-093-903-86-62
Луцьк	Хомич Іван	8-095-92-66-154
Львів	Пшевлоцький Микола	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 49-67-90
Мукачеве	Ференц Петро	(03131) 2-25-45
Одеса	Парфенюк Василь	(048) 758-31-13
Полтава	Квачова Олеся	(0532) 28-053
Рівне	Кривко Ігор	(0362) 23-78-55

Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Перетятько Олексій	(0542) 25-88-98
Тернопіль	Білах Іван	(8050) 339-56-12
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(0552) 26-50-56
Хмельницький	Бенюк Ніна	(8096) 362-72-23
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

МЕТАМОРФОЗИ ЧАСУ

ДЕМАРШ МАНКУРТІВ,

або Поразка перед перемогою

Проте він чітко знав: це буде його останній монолог на посту очільника АП – Леонід Данилович не подарує нікому дискредитації державної влади, уособленням якої він є. (Президент Л.Кучма вигнав "Діму" зі своєї адміністрації після того, як ЗМІ оприлюднили інформацію про присвоєння Табачником, який жодного дня не служив в армії, самому собі звання полковника, та його махінації з квартирами, що на вулиці Ярославів Вал). Тож дотепер функції погромників виконувала політична шпана, яку випускали на телебачення в ролі групи підтримки "гостей" на кшталт К.Затуліна чи В.Жириновського, що поблажливо споглядали холуйські вихиляси малоросів, ну, так, як пан спостерігає за лизоблюдством запопадливих лакеїв.

Нині ж дехто із вчорашньої "підтанцьовки", доскочивши до урядових портфелів лише під тиском Москви (як той же одіозний Табачник), вочевидь вважає, що можна не приховувати, хто насправді його "бос", а тому паплюжить нас з вами, заодно – і Українську державу відверто і наполегливо – аби в Москві не сумнівалися в його послідовному українофобстві. А чого ми хотіли? У Кремлі традиційно забезпечують "успіх" навіть найсумнівніших і аморальних проектів потужною ідеологічною артпідготовкою, оскільки агітпроп – перевірена зброя ще з часів Леніна-Сталіна. Щоб Україна перестала існувати як незалежна держава, треба "підготувати" її народ: позбавити його мови, культури, традицій, національної ідентичності, і безлика слухняна отара понуро побреде у стайню... Тому кремлівських зверхників найменше цікавили кадрові призначення, скажімо, у фінансовому чи соціальному блоках уряду Азарова. На відміну від гуманітарного – Москвою пильно контрольованого і напучуваного власними стратегічними та науковими розробками стосовно того, як їм "обустроїть Україну".

Вже з перших днів роботи уряду М.Азарова його "гуманітарії" заходилися ретельно виконувати настанови путінців, благо, серед "регіоналів" чимало необтяжених почуттям обов'язку перед державою людей, у яких самі слова "національний", "український" викликають приблизно таку ж "класову" лють, як у членів горезвісних "трійок" часів Лаврентія зловісного. Тож підперти "реформаторів" в особі віце-прем'єра В.Семиноженка і Д.Табачника є кому і словом, і ділом. Одне слово, ініціатива з гущі народу, чи то пак депутатів, для антиукраїнської шизофренії забезпечена. Приклади? Скільки завгодно! Газетної площі не вистачить. Тож згадаємо особливо послідовних в українонenависництві. Нардеп від Партії регіонів, він же голова Правозахисного руху "Російськомовна Україна" Вадим Колесніченко звернувся з листом на ім'я Прем'єр-міністра Миколи Азарова, в якому виклав свої міркування з приводу недоцільності перебування на посаді директора Інституту національної пам'яті академіка Ігоря Юхновського, який, мовляв, "розколює" країну "ревізією спільної історії України та Росії". А щоб глава уряду не обтяжував себе кадровими клопотами, В.Колесніченко відразу ж і запропонував "гідну" кандидатуру на посаду директора УІНП – "видатного вченого" Анатолія Чайковського, проректора академії управління МВС. Для тих, хто не знає, повідомляємо, що протеже В.Колесніченка свято сповідує тези "Короткого курсу історії ВКП(б)", які зі знанням справи утверджує у своїх публікаціях на сторінках газети "Комуніст".

Закінчення. Початок на 1-й стор.

"Совок" на марші

Актуальне звернення депутата так зворушило віце-прем'єра В.Семиноженка, що він, відклавши справи, приступив до найнагальнішої: написав доручення міністрам юстиції, економіки, освіти та науки "вивчити питання подальшого функціонування Інституту національної пам'яті" на чолі з І.Юхновським. Але і такими заходами чиновники, обурені існуванням в українців національної пам'яті, не обмежилися. І щоб викорінити, випалити її дотла, вони цілком серйозно взялися за втілення ще однієї ініціативи: передати УІНП на баланс Держкомархіву, який очолює комуністка Ольга Гінзбург, відома знищенням архівних документів, які не вписувалися в "канонічну" історію радянського зразка. УІНП у виконанні дуету Чайковський-Гінзбург нам залишить "національну пам'ять" хіба що у вигляді цитат класиків марксизму-ленінізму.

Давши "установку" на ліквідацію Інституту національної пам'яті, В.Колесніченко вирішив "підсобити" В.Семиноженку в боротьбі проти українського буржуазного націоналізму. У того саме визрів дуже "оригінальний" задум: звернутися до Польщі, аби там йому видали "об'єктивку" на Степана Бандеру. Тим часом Колесніченко організував в Українському домі презентацію сумнівних з огляду на достовірність матеріалів – виставку про "злочини" УПА проти поляків і євреїв на Волині. Про моральність такого вчинку говорити не варто: таких, як В.Колесніченко, ще Ленін "звільнив" від такого буржуазного "пережитку", як мораль, а притягти до відповідальності за спекуляції на цій болючій для українців і поляків темі треба. Та хто його, недоторканного, притягне? Суд честі? Це, схоже, теж анахронізм для "ініціативного" нардепа.

До речі, минулого тижня прес-служба В.Колесніченка оприлюднила його одкровення з приводу шовінізму, расизму, ксенофобії, фашизму і т.п. Сьогодні, за словами депутата, проводиться відкрита кампанія з виправдання фашизму. "Більше того, заперечуються основні принципи моралі. Культивуються такі ідеології, як крайній націоналізм, шовінізм, расизм, схвалюється застосування насильницьких терористичних методів нав'язування своїх ксенофобських переконань". Де, в якій країні назріває така катастрофа? Мої підозри сягнули північної сторони близького зарубіжжя. Та, виявляється, "ідеї націонал-соціалізму знаходять відгук у свідомості численних жителів нашої держави", а відверта, нічим не завуальована нетерпимість до представників інших національностей, за словами Колесніченка, перетворює Україну на країну з високим рівнем ксенофобії і тим самим віддаляє її від проголошених на початку 90-х рр. ХХ століття принципів демократії. Як же треба ненавидіти наш толерантний, гостинний, привітний до чужинців народ, щоб отак брутально його паплюжити, інкримінуючи йому ксенофобію і расизм! Найобурливіше, що В.Колесніченко впевнений у своїй безкарності, за наклепи на українців його не покличуть до суду, навіть догану не винесе рідна партія за дискредитацію держави, в якій вона при владі, а хтось із лібералів чого доброго ще виправдовуватиметься, мовляв, ми, українці, звичайно, погані, але не безнадійно. Не здивуюся, якщо Колісніченко з часом звинуватить нас у тероризмі і попросить Росію, щоб та захистила його своїми танками.

Втім, у лідера "русскоязычной Украины" є шанс реабілітувати себе в очах суспільства і навіть натякнути, що він може стати державником. Все залежить від того, яку оцінку дасть "твору" духовного нащадка в дусі Ґеббельса. Нещодавно в журналі "Молодая гвардия" (№1–2, 2010) вміщено статтю С.Родіна "Сокровенная тайна украинства". Автор статті проповідує нацистську расистську теорію про вищі (росіяни) та нижчі (тюрки, українці) нації. За С.Родіним, українців, як народу, нема, а ми – "химера" – "уродливое детище непримиримого русско-польского антагонизма". І далі: "Сама способность мыслить "в украинца" сведена к минимуму. Они отличаются тупостью ума, узостью кругозора, глупым упрямством, и ...нравственной распущенностью". "Украинство в Галиции с самого начала явило себя как идеология лакеев, идеология польских и немецких холуев".

Уся стаття аж кипить звироднілою ненавистю до українства, яке, за С.Родіним, появилося в результаті "мутагенезу", тобто ми – мутанти. І це – ще не найкрутіший расистський пасаж у "дослідженні" С.Родіна, яке дивовижним чином "термінологічно" перетинається з ремінісценціями того ж Д.Табачника. Примітивне трактування галичан як лакеїв і неукраїнців їхні погляди цілком збігаються (щоправда, Табачник ще й "дослідив", що галичани тільки вчора навчилися мити руки). Зате Родін усіх українців вважає неповноцінними, а Табачник поки що тільки галичан. Хто в кого черпає "знання", нам не відомо, але те, що мислять вони в унісон і расистськими категоріями – поза сумнівом.

Нас провокують чи випробовують? Нам так довго тлумачили, що ми – нація рабів, і закликали вставати з колін, що дехто й справді повірив, що досі стоїть на колінах і навіть підтвердив це діями. Так, коли українське суспільство було шоковане призначенням Д.Табачника на посаду міністра освіти та науки (непоганий трамплін для стрибка в ректорське крісло Київського національного університету ім.Тараса Шевченка, у яке він мітить давно) і студенти розпочали акції протесту, група ректорів київських вишів подалася підписувати лист на підтримку міністра-українофоба, який забезпечить "відродження вітчизняної освіти і науки", вільних від "тоталітарної ідеологізації", а заодно – і від української мови. Серед підписантів – відомі прізвища: Михайло Згуровський, Анатолій Москаленко, Анатолій Тугай, Олексій Безгін, Леонід Губерський, Анатолій Мазаракі, Михайло Кулик, Володимир Присяжнюк і інші. Це люди, які їздять "по європах" і точно знають, що в жодній країні людини з такою репутацією та поглядами, як у Д.Табачника, не призначили б на жодну державну посаду, а не те що на міністерську, а якби і призначили, то його б не визнало наукове середовище, а хто визнав – сам би став ізгоєм. Наші ж ректори, наплювавши на мораль і гідність, побігли підтримувати новопризначенця і тим самим засвідчили, що вони таки на колінах стоять і, схоже, не скоро з них піднімуться. Проте в жодному разі та принизлива "стійка" не поширюється на український народ, який ніколи (!) не стояв на колінах перед колонізаторами, тож нічого його закликати (як це роблять деякі "професійні" патріоти) підніматися з колін. Інша річ, що нашому народові надто часто не щастило з так званою елітою, яка, опинившись при владі, втрачала волю до боротьби і голосила, що "встояти не було сили". Тим часом заручником її неспроможності ставав народ.

Сьогоднішній парад манкуртів – це їхній демарш і наша остання поразка перед перемогою. Її кують, хоч як це дивно, і такі, як Колесніченко з Табачником, послідовно провокуючи народний гнів. Адже приниження національної гідності народ не прощає.

Марія БАЗЕЛЮК

***

13 квітня у актовому залі Києво-Могилянської академії відбулись дві презентації від історичного клубу "Холодний Яр".

СПРАВЖНІ ГЕРОЇ ГИНУТЬ, АЛЕ НЕ ВМИРАЮТЬ

Письменник Роман Коваль представив власну історичну книгу про боротьбу з більшовицькими окупантами на Київщині "Отаман Орлик". Ця книга лише перша з серії видань "Отаманщина ХХ століття". Отаман Орлик (полковник Армії УНР Федор Артеменко) – відважний ватажок повстанського руху, який діяв у 1920-1922 роках на території сучасних Бородянського, Васильківського, Вишгородського, Іванківського, Києво-Святошинського, Макарівського та Фастівського районів Київської області.

Роман Коваль анонсував наступну книгу з серії "Отаманщина ХХ століття" – про "людину-оркестр", уродженця Полтавщини Михайла Гаврилка. Він був членом Революційної української партії, учасником першої російської революції, скульптором, художником, поетом, членом Союзу визволення України в австрійському таборі Фрайштадт, одним з організаторів Українських січових стрільців, учасником Першої світової війни на боці Австро-Угорщини та Німеччини, співтворцем сірої дивізії Армії УНР, повстанським отаманом.

У другій частині презентації з Київщини присутні перенеслись на терени Звенигородщини. Було продемонстровано документальний фільм Олександра Домбровського "Семен Гризло, звенигородський кошовий Вільного козацтва". Фільм віднятий телекомпанією "Культура" 2009 року. У гайдамацькому краї 1917 року одразу після падіння царату, закипіла революційна стихія. Звенигородці піднялись не за так звану владу рад, яку намагались накинути жидівські зайди, а за власну незалежну державу Україну. В авангарді стихії постало вільне козацтво, очолюване кошовим Семеном Гризлом, колишнім матросом-гармашем броненосця "Потьомкін", вихідцем зі Звенигородщини.

У презентації взяли участь письменники Василь Шкляр, Сергій Коваленко, Ольга Страшенко та Антоніна Литвин, кобзарі Тарас Силенко та Ярослав Чорногуз, лідер гурту "Тінь Сонця" Сергій Василюк, скульптор Дмитро Буря, барди Григорій Лук'яненко та Неля Франчук, інші цікаві особистості та студенти Києво-Могилянської академії.

Володимир МАНЬКО,
"Нація і держава"

ГЕТЬ!

Д.ТАБАЧНИК І К° НЕ МОЖУТЬ БУТИ ГРОМАДЯНАМИ УКРАЇНИ

Микола БІЛИЙ, політолог

Жили в Україні, як дачники,
Українську зневаживши суть.
Нині ж там у державі табачники,
Де б тютюнники мали буть.
(Петро Осадчук)

Єврейсько-більшовицька владна кліка Московії – метрополії-імперії 13 листопада 1918 р. анулювала Брестський мирний договір, взяла курс на відновлення червоно-кривавої імперії в кордонах колишньої царської, і в такий спосіб відновила війну проти України. Циркуляром заступника комісара закордонних справ Л.Карахана було об'явлено, що Московія не розглядає Україну як самостійну державу. Продовжилося далі криваве поглинання України московською імперією зла.

При відновленні Української держави 1991 року її бездарне політичне керівництво не спромоглося прийняти закон України про московський режим УСРР-УРСР як окупаційний іноземний режим (такий закон і сьогодні "проситься" до прийняття заради порятунку держави Україна), а тому судженнями і діями внутрішнього Карахана-Д.Табачника і К° починається новий похід на ліквідацію Української держави.

Не потрібно бути полковником історичних наук (влучний вислів письменника Олега Чорногуза щодо фальшісторика Д.Табачника з переконливим доведенням фальші в листі до Президента України), щоб зрозуміти елементарну істину: всі українці на Землі сущі не могли бути громадянами України в добу, коли Україна була загарбана і розшматована іноземними державами-окупантами і не мала своєї національної державності. Українці при окупаційному московському режимі в основній суті своїй нічим не відрізняються від українців під окупацією, наприклад, польською, адже ті й ті переслідувалися окупаційними владами, винищувалися та страждали в тюрмах і концтаборах. І найперше така доля чигала на найбільш свідомих українців, життю і героїчній смерті яких ми, українці, завжди зобов'язані у серці і розумі кожного, а з 1991 р. і на державному рівні, низько вклонитися за відроджену їхньою боротьбою Українську державу та Особливим Законом визначити їхнє українське громадянство (в тім числі і

посмертно!). Такий закон за історичною логікою мав бути прийнятий першим після Акту проголошення незалежности України на урочистому засіданні Верховної Ради (якби вона справді була Українською, і необхідно прийняти як тільки вона стане такою!). В діючий закон про державні нагороди з вище викладених причин необхідно негайно внести зміни, передбачивши можливість нагородження українців і неукраїнців, розкиданих по світах лихою долею бездержавности українства в минулому, якщо вони заслуговують на нагороду (в тім числі і посмертно!) своїм героїчним чином в ім'я здобуття Української Соборної Самостійної Держави.

Формули табачників і ворожих до України суддів щодо героїчних українців, які не дожили до відновлення де-юре держави Україна, є верхом безглуздя, фальшивками фальшісториків та фальшсуддів з абстрактної точки зору, бо не з абстрактної – вони є неприкритою грою лютих ворогів української національної державности (і страшно, і смішно подумати, за яких же тупаків, козлів та іншу твар вони виставляють українців в Україні такою грою).

Доки ми, українці – "тупаки, козли та інша твар"(!), будемо сподіватися на Божу кару для таких сатанинських гравців, знущання над нами не припиняться і державу втратимо і цього разу. Треба діяти!

– *Пане Василю! Віднещодавна Ваше ім'я на вустах у багатьох, проте, як засвідчили факти, призначення й функції Національної Експертної Комісії України з питань захисту суспільної моралі для більшості насправді залишаються невідомими. Знаю, що за кожної нагоди доводиться обтяжувати себе цим поясненням, проте, гадаю, воно не буде зайвим і для початку нашої розмови.*

– Національна експертна комісія на сьогодні є державним органом, який підпорядковується Кабінету міністрів України. Комісія складається з 35 достатньо відомих і визнаних у суспільстві людей. Серед них народні депутати України Павло Мовчан і Лілія Григорович, композитор, народний артист України Олександр Злотник, директор Національного інституту серцево-суддиної хірургії імені М.М. Амосова Академії медичних наук, академік Геннадій Книшов, народний артист України Богдан Бенюк.

Якщо ж говорити про сферу нашої діяльности, то Національна комісія першочерговими своїми функціями визначає захист національних і релігійних святинь, захист національної гідности українського етносу, захист особи за національною та релігійною ознакою. До компетенції комісії входить і боротьба з пропагандою алкоголізму, тютюнопаління, наркоманією, пропагуванням культу насильства і жорстокости. На жаль, ми не маємо коштів для того, аби потрапити до рейтингових передач й звідти пояснити загалові мету нашої діяльности. Так вже сталося, що журналісти приділяють увагу гучним подіям і скандалам. Під сучасну пору важливі державотворчі питання роботи очолюваної мною комісії з цієї причини залишаються поза увагою суспільства. Хочу зазначити, що держава дещо запізнилась із запровадженням захисту такої сфери, як суспільна мораль. Займатись цим треба було одразу після проголошення незалежности.

– *Якими реальними здобутками в царині захисту суспільної моралі від агресивного наступу хамства й профанації культури очолювана Вами комісія може відзвітувати платникам податків?*

– Позитивом є сам факт започаткування загальносуспільної дискусії. Загал нарешті починає належним чином реагувати на болючі проблеми нашого сьогодення. В червні 2008 р. (себто відразу після обрання мене головою НЕК) мною й задіяними в комісії експертами (більшість із них працюють на громадських засадах) засобом інформації й громадським організаціям був запропонований доступний і для загалу діалог. Окрім того, Комісією було ініційовано розробку й запровадження певних етичних стандартів в журналістське, медичне й педагогічне середовища. Протягом 2009 р. ми зробили понад 14 тисяч досліджень друкованої, рекламної, відео та іншої продукції. У числі тих, хто звертається до Національної комісії, – громадяни, представники різних гілок державної влади, громадських організацій, підприємці. І кожному з них треба в межах нашої компетенції надавати вмотивовану відповідь. Пропоную шановним читачам співставити таку кількість звернень до Національної комісії з чисельністю нашого апарату – на всю Україну це 90 осіб. Сума коштів, яка виділяється з держбюджету на утримання Національної комісії, у десятки разів менша за середньостатистичне фінансування міністерства або деяких органів державної влади. Якщо в інших міністерствах і відомствах є нормальне матеріально-технічне забезпечення,

ЧИТАЦЬКА ПОШТА

ДОКИ ТЕРПІТИ?

В час, коли при владі опинився Янукович, активізувались антиукраїнські елементи на провідних українських теле- та радіоканалах (українських, до речі, лише за назвою). Один поперед одним вони відверто змагаються у тому, хто оригінальніше сплюндрує будь-що українське, намагаючись демонструвати його ницість, другорядність та недолугість, хто швидше розтопче елементарну мораль.

Так, на честь так званого свята 8 березня на каналі "Інтер" було показано концерт, ведучими якого були дві відомі особи – російський актор Ярмольнік та наш шоумен Зєлєнскій. Апогеєм концерту став виступ української співачки Ліберман (Тіни Кароль). Вона вийшла у однострої офіцера української армії та... затягнула російськомовну пісню про "мілого пупсіка" і про те, як сильно вона його хоче. Виникає запитання: якого дідька оця певица паплюжить мундир офіцера Збройних сил України? В нас що, немає чудових українських пісень, достойних виконання у військовому однострої?

На каналі "1+1" з'явилась несподіванка у вигляді шоу під назвою "Міняю жінку". Це шоу створювали якісь збоченці, бо сенсом його є спостереження за поведінкою двох жінок, яким начебто довелось змінити чоловіків. Це вже щось на кшталт отих жидівських комун, які червоні комісари мріяли створити на території СРСР, а роль жінки відводилась для загального статевого використання. Чи читали недоумки, які пруть на телеканали збочення, Біблію, де сказано, як Бог покарав подібний бедлам у містах Содом і Гоморра?

Чому російська "блатна" пісня цілодобово ллється з радіоприймачів, неначе запрошуючи українців, здебільшого молодих, відчути на собі тюремну романтику, вчиняючи злочини? Чому на телеекранах у прайм-тайм, коли українці приходять з роботи та вмикають телевізор, витанцьовує воно під назвою Верка Сердючка, симпатичний юнак, який розмалював собі обличчя та за допомогою купи ганчір'я змітував жіночі груди?

Зомбування українського суспільства на забуття рідної мови та родинних звичаїв набирає обертів. Українського та традиційного на українських телеканалах стає все менше й менше. Я не хочу ніяким чином одягати на угорців, вірменів, татар, росіян, які проживають на нашій землі, українську вишиванку. Не потрібно уподібнюватись совітам та виплавляти якийсь новий народ на кшталт совіцького. Кожна нація повинна вільно розвиватись. Але ніхто не має жодного права диктувати українській нації свої умови та свою мораль!

Якого ж біса нам, українцям, не вистачає мужности гнати у шию з нашого життя оце чуже сміття, яке намагається нам визначати пріоритети! Ми – українці, не хочемо такого суспільства – має прозвучати голосно та чутно. А щоб почули – необхідно об'єднуватись у націоналістичні партії та організації, як, примiром, КУН. Досить терпіти!

Володимир НЕРІВНИЙ, м. Донецьк

УКРАЇНА МАЄ СТАТИ СИЛЬНОЮ

Сьогодні мовчати неможливо про те, що діється у нас в Україні. Робітники та пенсіонери змушені виживати на копійки, лікарі та вчителі ледве зводять кінці з кінцями, отримуючи мізерні зарплатні, в той час, як державні службовці жирують та окрадають свій народ. Такого грабіжництва не бачила ще жодна країна світу.

Недалекоглядні обивателі звинувачують у цьому Віктора Ющенка. Однак, на мою думку, він – чи не єдина людина, котрій Україна по-справжньому боліла.

Віктор Андрійович робив усе можливе, аби відновити і зберегти нашу країну. Вшанування воїнів УПА, надання Р.Шухевичу та С.Бандері звання героїв України, відновлення історичних комплексів у Батурині та Крутах, увічнення пам'яті жертв голодомору 1932–1933 рр. – ще далеко не всі добродіяння Президента для своєї України. А скільки ще можна було б зробити, якби йому не заважали антиукраїнці, які захопили високі керівні посади і перетворили державу на ринок, де діють закони купівлі-продажу.

Віктор Андрійович піклувався про молодих матерів та дітей: сьогодні вони отримують державну допомогу.

Взагалі екс-очільник країни – культурна освічена людина, котра шанує народні таланти, любить людей, добре знає економіку країни. Уряди всіх держав завжди брали до уваги його думки. Це – саме та постать державника, яка увійде в історію як титанічна особистість.

Хочеться вірити, що українці нарешті прокинуться і візьмуться захищати себе та свою Україну. Тож будьмо розумнішими і збережімо своє минуле, а відтак – захистімо своє майбутнє! Шануймо Українську незалежну Державу!

О. ОЛЕЛЬКО

ЛЮДИНА І СУСПІЛЬСТВО

НА ПЕРЕДНЬОМУ КРАЇ БОРОТЬБИ ЗА МОРАЛЬ

"Зверніть увагу! Дискусія щодо необхідности ліквідації Національної експертної комісії України з питань захисту суспільної моралі буде проходити 30 березня з 10.00 до 13.00."

Оголошення такого змісту не могло залишити мене як журналіста байдужим, тож, скориставшись запрошенням, я відвідав анонсоване дійство. Вже в часі реєстрації довідався, що вищецитоване оголошення подавало інформацію, котра, м'яко кажучи, не відповідає дійсності. Принаймні на папері (певно, для звіту) організатори нарекли захід "круглим столом" на тему "Як захистити мораль: нова концепція НЕКу – пропозиції від суспільства". Кількість зібраних в Синій Залі київського Будинку Кіно (саме там відбулось дійство, про котре мова) сягала не більше двох десятків. Думки й аргументи виступаючих були полярними, проте аналіз промов й доповідей, а також зізнання кількох слухачів, засвідчили, що більшість присутніх не обтяжували себе належним чином у справі ознайомлення з положенням про діяльність об'єкта критики. Прагнення зрозуміти причину агресивного несприйняття окремими середовищами діяльности Національної експертної комісії спонукало мене до зустрічі з її головою Василем Костицьким. Довідавшись про причину мого візиту, він відразу погодився дати вичерпні відповіді на кілька запитань.

...то у нас майже всі працюють на власних комп'ютерах, використовують придбане за власні кошти канцелярське приладдя, оргтехніку тощо. Я вже згадував, що більшість (95 відсотків) членів Національної комісії – це люди, які працюють на громадських засадах. Так би мовити, за покликанням серця і за велінням своєї громадської совісті. Тому, зважаючи на кількість витрачених коштів та обсяги зробленої роботи, наша совість перед платниками податків є абсолютно чистою.

– Сподіваюсь, читачам буде цікаво довідатись, чим саме комісія займається на даний час.

– Нинішнім першочерговим завданням є супровід в Кабінеті Міністрів і Верховній Раді нової редакції Закону "Про захист суспільної моралі". В ній передбачено розширення та конкретизацію понятійного апарату, удосконалення експертної та запровадження профілактичної, просвітницької та пропагандивної роботи, спостереження за інформаційним простором України, залучення громадськости до заходів у справі захисту суспільної моралі, положення щодо заборони розміщення та поширення продукції, яка завдає шкоди суспільній моралі у комп'ютерних системах, а також удосконалення механізму захисту дітей. Стаття 4, зокрема, визначає, що захист суспільної моралі ґрунтується на принципах верховенства права, поваги до прав і свобод людини та заборони цензури. Також у проекті закону сказано про неприпустимість зловживання свободою діяльности засобів масової інформації.

Зазначу, що цей проект за нашої ініціативи пройшов відповідну експертизу й публічні всеукраїнські громадські обговорення за участю вчених, представників культури, журналістів й інтелігенції. Обговорення відбувались не лише в Києві, а й в регіонах. Ознайомлювати, пояснювати, прислухатись до порад, а іноді й критики мені довелось у Харкові, Сімферополі, Запоріжжі, Хмельницькому, Тернополі, Черкасах, Чернігові, Острозі (в знаменитій Острозькій Академії) й Донецьку. На кожній зустрічі були присутні від 50 до 150–200 осіб. Демократична форма обговорення й відсутність будь-яких обмежень у справі участі уможливлювала й присутність опонентів. Одні, зазвичай 2–3 особи, вимагали посилення репресій держави супроти порушників моралі й значного розширення повноважень комісії. Приблизно стільки ж заперечували право комісії на існування.

– А як Ви розцінюєте агресивні випади проти Вас зокрема й проти комісії в цілому на шпальтах бульварних газеток і на підконтрольних антинаціональним середовищам інтернетсайтах?

– Я не женусь за славою й не впевнений, що в устах журналістів ця слава може бути виключно схвальною. Прикро, коли лають, самі не знаючи, за що. На жаль, серед зацікавлених у проблемах моралі представників ЗМІ обмаль журналістів, які можуть розкрити і доступно репрезентувати тему широкому загалові, а ще менше тих, хто хоче зрозуміти і незаангажовано розповісти читачам правду. Проте чимало тих, хто у гонитві за сенсацією та вишукуванні смажених фактів просто не бажають, а може, і не вміють робити конструктивний аналіз роботи Національної комісії. Як наслідок, на головне місце у таких матеріалах ставлять малозначимі факти нашої роботи, залишаючи у тіні та поза увагою громадськости більшість актуальних і нагальних для суспільства питань. Внаслідок таких підходів до висвітлення нашої діяльности створюються все нові міфи та розповсюджується дезинформація про "цензорів" та про те, що "подібного державного органу більше ніде у світі немає". Ті, хто їх створює, навіть не утруднюють себе спробою зазирнути у словник, щоб зрозуміти, що таке цензура. Повідомляю, що ми працюємо вже з готовою продукцією, а не на етапі її створення чи виходу в світ. Крім того, наші пропозиції мають рекомендаційний характер і експертизу абсолютної більшости матеріалів ми проводимо не з власної примхи, а за зверненнями правоохоронних та інших державних органів, громадських організацій та громадян. Щодо аналогів Національної комісії, то вони є в багатьох країнах світу. До речі, такі інституції часто мають набагато ширші, ніж у нас, повноваження та право на застосування набагато жорстокіших санкцій.

Звичайно, неприємно, коли тобі навішують ярлики, а некомпетентні агресивні оцінки нашої роботи намагаються подати як істину в останній інстанції. Проте нехай навіть у такий спосіб, але громадськість все-таки долучається до обговорення проблем захисту суспільної моралі. А щодо упереджених, замовних журналістських матеріалів проти Національної комісії, то люди вже навчилися відсівати зерно від полови. І судячи з того, що кількість звернень до комісії постійно зростає, суспільство тим самим сигналізує про те, що ми на правильному шляху.

Мій життєвий принцип полягає в тому, що я не чекаю подяк і винагород. Наша діяльність незручна для злочинного капіталу. Згідно з оприлюдненою інтернетом інформацією, річний обіг порнографічної продукції оцінюється в 100 мільярдів доларів. Хоч як прикро і навіть соромно це визнавати, Україна є одним із лідерів з виробництва дитячої порнопродукції.

Окрім цього, наша діяльність примушує бізнес нести додаткові витрати й навіть втрачати прибутки. В першу чергу , це і пояснює атаки супроти мене й комісії. Лайці й найрізноманітнішим звинуваченням, котрі лунають на адресу очолюваної мною комісії, я можу протиставити справедливе обурення цим станом справ тисяч стурбованих майбутнім дітей батьків. Я маю кілька десятків листів, як особистих так і колективних. Аби не бути голослівним, дозволю собі акцентувати увагу на одному з них. В Івано-Франківську відбулась акція матерів "Живий ланцюг – протест матерів міста проти розтління душ дітей та молоді", учасниці якої лише за день зібрали й надіслали на адресу комісії більше 1300 підписів.

– Пане Василю! Імена більшості тих, хто дозволив собі лайку на Вашу адресу (я зумисне не називаю їхніх імен, аби не підливати масла до полум'я їхнього гріховного себелюбства), не є відомими широкому загалові, а втілені на папері або полотнах задумки й забаганки є астрономічно далекими від загальноприйнятого розуміння культури. Цивілізована людина навряд чи погодиться визнати мистецтвом демонстрацію відрізаної голови тварини з висолопленим в передсмертних корчах язиком; сліди, залишені катанням на фанері вимазаної фарбою оголеної жінки; або серію малюнків з зображенням мавп, виряджених у ризи митрополитів, єпископів, священиків і кардиналів. Особисто мені, як віруючій людині, Ваша праця видається відлунням війни вищих сил, втілених на землі у вигляді боротьби між духовним ідеалізмом і бездуховним матеріалізмом. Можливо, наважитесь лишити осторонь бюрократичну термінологію й пояснити, якими міркуваннями керуєтесь у власних вчинках і висновках?

– Питання про захист моїх співвітчизників від протиправних посягань у інформаційному просторі розглядаю не тільки як державний чиновник, але і як батько. Діти – майбутнє нашої держави. І залежно від того, на яких вартостях ми виховуємо їх сьогодні, такий рівень духовності і культури отримає Україна завтра.

Третій президент США Томас Джеферсон якось сказав: "Прагніть завжди виконати свій обов'язок, а історія виправдає Вас, навіть якщо Ви і зазнаєте невдачі". Людина приходить в цей світ не для того, аби цілодобово лише їсти, пити і розважатися. Я вірю, що кожен із нас має свою місію в цьому житті. Хтось мусить нести важкий хрест, щоб зробити іншим життя легшим. Викорчовування людиноненависницької ідеології з інформаційної сфери зобов'язує принципових і небайдужих змиритися з тим, що їхні імена щодня поливають багном і брудом.

– На закінчення кілька слів про оприлюднені близько півроку тому в інтернеті поради батькам у справі захисту дітей від порнографії.

– Відповідно до статистичних даних, сьогоднішній батько приділяє вихованню своїх дітей аж... 5 хвилин на добу. Мати, звичайно, трохи більше. Однак навіть разом вони приділяють значно менше уваги своїм дітям, ніж двоє інших суб'єктів виховного процесу – телебачення (на 80 відсотків) та Інтернет (на 20 відсотків). Тому комісія у своїй роботі враховує те, що в Україні зараз 10 мільйонів користувачів Інтернетом, і є дані, що у містах найменше 60 відсотків дітей і підлітків уже користуються Інтернетом, а кожен п'ятий, як нам відомо, готовий надати або надає приватну інформацію про сім'ю, домашню адресу тим, хто пропонує їм послуги. І ми розуміємо, що це певна небезпека для родини.

Враховуючи, що діти традиційно швидко опановують користування комп'ютером, ми навіть швидше, ніж батьки, усвідомили певні ризики. Тому й підготували довідку для батьків "Діти, Інтернет і мобільний зв'язок". Своїми порадами ми мали на меті розповісти батькам, як вони могли б використовувати найпростіші прийоми і попередити інформаційно-психічну атаку на дітей. Цю пам'ятку можна знайти на сайті Національної комісії. Ми не мали і не маємо коштів для того, аби ці поради видати окремою брошурою, тому сподівались, що інформацію про ці пам'ятки ЗМІ у неспотвореному вигляді донесуть до відома батьків. Необізнані, належним чином непоінформовані й упереджені назвали їх "інструкцією зі шпигунства". Проте речі варто називати своїми іменами. Комусь дуже невигідно, аби батьки мали змогу захищати своїх дітей від деформаційного впливу на їхній світогляд. Ми лише дали поради. Раніше цього ніхто не робив. Подяки батьків є найкращою оцінкою нашої діяльності.

Розмовляв
Олесь ВАХНІЙ

ІСТОРІЯ І СУЧАСНІСТЬ

"ВОЛИНСЬКА РІЗНЯ":

брехлива політична провокація

У виставці вміщено десятки фотокарток католицьких костелів та комеморативних знаків польським діячам, які не стосуються заявленої теми. Важко уявити, яким чином пам'ятники Адаму Міцкевичу в Добромилі та Трускавці, Дрогобицька ратуша, пізньо-ренесансний склеп Катажини Ромултової, постамент "Лицар у залізі" (1916 р.) у Дрогобичі, вівтар у костелі Святої Катажини (м. Долина), знамено жіночої школи в с.Городенка можуть свідчити про "злочини" українських націоналістів.

Як доказ цілеспрямованого винищення УПА поляків наводяться фотографії костелів, які руйнувалися за радянських часів або використовувалися не за призначенням – римо-католицька церква в с. Майдан, костел у м. Долина, костел у с. Обертин, вірменська церква та римо-католицький костел у м. Городенка. На наш погляд, це свідчення релігійного атеїзму радянської влади, але аж ніяк не злочинних дій українських націоналістів.

При цьому автори вдаються до подання неправдивої інформації. На сторінці 166 каталогу виставки є фотографія костелу у с. Полівці Чортківського району, який нібито знищений українцями. Хоча нині цей костел використовується як греко-католицька каплиця.

На фотокартках зображені понівечені тіла людей і містяться підписи, що це поляки, які постраждали від українських націоналістів. Однак не додано жодного архівного документу, який свідчив би про те, що це вчинили саме вояки УПА, а не гітлерівські каральні загони, Армія Крайова чи війська НКВД.

Автори виставки вдалися до фальсифікації підписів до фотокарток. Змінено підписи до пам'ятників полякам, які загинули в боротьбі з гітлерівцями таким чином, щоб це виглядало злочином ОУН і УПА. Тому часто написи на пам'ятниках та написи під фотокартками відрізняються. Наприклад, меморіальна дошка, присвячена 55-й річниці перебування на західних землях Польщі (Нижній Сілезії) польських родин, переселених радянською владою з західноукраїнських земель, підписана зовсім по-іншому: "Мыслакув. Мемориальная доска, посвященная мученичеству поляков на Юго-Восточных Кресах от рук человекоубийц из ОУН-УПА". Меморіальна дошка, присвячена пам'яті поляків з парафії Великі Мости, які загинули під час Другої світової війни, підписана наступним чином: "Мосты Велки. Центральная мемориальная доска с надписью на памятнике, посвященная полякам, убитым бандитами из ОУН-УПА в 1942–1946 годах". У підписі до фотокартки ксьондза Якуба Яхули відзначено, що це символічна могила в с.Ходиваньце ксьондза Якуба Яхули, вбитого членами ОУН-УПА 13 квітня 1943 року. У той же час на самій пам'ятній дошці про участь ОУН, УПА у мордуваннях ксьондза взагалі не йдеться.

На сторінці 165 каталогу виставки є фото з підписом "Дві неопізнані польські жертви людовбивць із ОУН-УПА". Наголошуємо, що жертви неопізнані, але для авторів виставки вони безумовно є поляками і безумовно вбиті УПА. Хоча це могли бути жертви і Армії Крайової, і радянської армії, і нацистської армії, і звичайними кримінальними злочинцями.

До злочинів українських націоналістів авторами виставки віднесено вбивства, які здійснювала німецька поліція, гестапо або німецькі війська. Так, під фотокарткою меморіальної дошки в Рокетниці, приуроченої працівникам молочного заводу, вбитих гітлерівцями, написано, що вбивство вчинили "бандити" з ОУН-УПА. Представлено також меморіальну дошку з с.Фалеювка, приурочена 10 полякам, вбитим німецькими жандармами. Розміщено також фотокартку ксьондза Якуба Димітровскі, вбитого співробітниками гестапо.

На сторінці 165 каталогу є фотографії осіб, начебто убитих у селі Полівці Чортківського району вояками УПА. Але є свідчення, що розстріли у Полівцях здійснювали солдати Російської визвольної армії генерала Власова.

Представлені фотокартки Стефана Джугая "Джеса" та Владислава Мазура, які були солдатами АК і загинули в бою з дивізією "СС Галичина", та фотокартка з с.Семянувка, де нібито вояки дивізії СС "Галичина" вбили 32 поляків. Навіть за умови, що такі факти мали місце, розробники виставки мали б знати, що провідники ОУН та УПА не були причетні до створення і боротьби СС "Галичина", навпаки – негативно ставилися до її створення.

На одному з плакатів розміщено фотографії Катажини Ярош та Марії Янош-Ковалчиковської, які були начебто убиті вояками дивізії СС "Галичина" та УПА 28 лютого 1944 року у с. Гута-Пеняцька, а також пам'ятник у цьому селі. Доведено, що УПА не брала участь у подіях у Гуті-Пеняцькій.

До польських жертв українських націоналістів з ОУН і УПА автори часто відносять учасників боротьби за незалежність Польщі 1918–1920 років, коли ще ані ОУН, ані УПА не існували. У виставці представлені пам'ятник польським легіонерам із Комарно, меморіальні дошки та пам'ятники Орлятам у Львові.

Так званий "геноцид" поляків у Львові проілюстрований фотокартками жертв радянських енкаведистів, які були знищені НКВД у тюрмі на вул. Лонцького напередодні вступу німецьких військ до міста. Замовчується той факт, що, крім поляків, серед жертв радянських каральнорепресивних органів були також українці, росіяни, евреї та представники інших національностей. А також те, що приміщення тюрми було побудоване польською владою 1923 року, використовувалося органами НКВД у 1939–1941 роках, гестапо у 1941–1944 роках, а далі знову радянськими каральнорепресивними органами.

Автори виставки (досить часто жертви репресій радянської влади) намагаються приписати УПА вбивства Юзефа Вечорека та Юзефа Бзови.

До "злочинів" українських націоналістів віднесено також вбивство польських професорів у Львові та єврейські погроми у Львові 2–4 липня 1941р.

Зазначені міфи тривалий час побутували у радянській та польській історичній літературах. Однак найновіші дослідження українських і польських учених доводять необгрунтованість звинувачень батальйону "Нахтігаль" в злочинних акціях у Львові. Ці дослідження співпадають із висновками західнонімецьких судів про непричетність "Нахтігалю" до цих злочинів.

Документи, які є сьогодні в руках дослідників, дозволяють стверджувати, що наказ про знищення львівських професорів віддав шеф СД у Генеральному Губернаторстві, бригаденфюрер СС Карл Ебергард Шенгарт. Пошук та розстріл інтелектуалів виконала очолювана ним "Айнзацкоманда для особливого застосування".

Німецькі документи свідчать, що масові розстріли євреїв (було знищено 1400 осіб) в ніч з 4 на 5 липня 1941р. у Львові здійснювалися німецькою поліцією безпеки. Погром та екзекуції над останніми проводив відділ карателів, очолюваний гауптштурмфюрером СС Феліксом Ландау, який організаційно підпорядковувався "айнзацгрупі С". Тому звинувачення авторів виставки проти українських націоналістів є безпідставними.

До кожного з плакатів виставки додається "документально підтверджена" статистика, таблиці про кількість поляків, убитих українськими націоналістами впродовж 1939–1946 років у різних повітах. Однак ці таблиці не можуть вважатися достовірними, оскільки не містять посилань на конкретні документи, на підставі яких зроблено підрахунки. Окрім того, вибіркове співставлення даних, наведених у каталозі виставки із даними дослідників цієї проблеми Я.Царука, І.Пущука та В.Сергійчука, показують значне завищення кількості жертв УПА серед польського населення.

Зупинимося детальніше на статистиці втрат польського та українського населення у конфлікті. Для прикладу візьмемо дані по окремих повітах Волинського воєводства. Так, у Горохівському повіті автори виставки "нарахували" 3322 польських жертв ОУН і УПА. У той же час не наводиться статистика українських втрат. Український краєзнавець І. Пущук виявив, що у селах, які входять до теперішнього Горохівського району, упівцями було вбито 710 поляків, а поляками з плацувок та поляками-шуцманами було вбито 664 українців.

У Луцькому повіті автори виставки "нарахували" 4555 поляків, яких убили українські націоналісти, і жодного українця, вбитого поляками. За підрахунками І.Пущука на теренах м.Луцька та Луцького району Волинської області оунівці та упівці вбили 173 поляка, разом з тим польські шовіністи вбили 1336 українців.

У Володимир-Волинському повіті автори виставки "нарахували" 7890 поляків, яких убили українські націоналісти, і жодного українця, вбитого поляками. Польські автори Владислав і Єва Семашки втрати поляків на теренах Володимир-Волинського району обраховували значно меншою цифрою в 2532 особи. Вони ж встановили, що в конфлікті загинуло всього 49 українців. А за підрахунками волинського краєзнавця Я. Царука на теренах м. Володимир-Волинського району загинуло 616 поляків, польські націоналісти ж вбили 1233 українців. Подібною є статистика по всіх інших районах Волинської області.

Таким чином, можемо констатувати, що всі втрати польського населення, які називаються у виставці, є недостовірними і сфальсифікованими. А втрати українців взагалі замовчуються, оскільки їх висвітлення руйнує міф про "Волинську різню" та "геноцид" поляків.

Все це свідчить про те, що ***виставка "Волинська різня: польські і єврейські жертви ОУН-УПА" є антинауковою і слугує своєрідною політичною провокацією, яка має на меті: по-перше, – компрометацію українських визвольних змагань та їхніх лідерів; по-друге, – посилення протистояння та розколу в українському суспільстві; по-третє, – руйнацію добросусідських відносин між Україною і Польщею; по-четверте, – повне ігнорування наукового доробку польських, українських та російських вчених, які об'єктивно висвітлювали історію польсько-українського протистояння.***

Довгі роки історія непростих стосунків польського та українського народів висвітлювалася однобічно і не піддавалася серйозному науковому аналізу, тому досі містить чимало "білих плям". Лише останніми роками розпочалося глибоке й всебічне дослідження трагічних подій на західноукраїнських землях у 30–50 рр. XX століття. Український інститут національної пам'яті нині проводить дослідження архівних документів та свідчень очевидців протистояння, котрі дозволять всебічно висвітлити зазначену проблему. Подібні ж виставки приносять лише надзвичайну шкоду й розпалюють міжнаціональну ворожнечу.

Висновок Українського інституту національної пам'яті

Закінчення. Початок на 1-й стор.

ПОЛЬСЬКИЙ АТАШЕ НАЗВАЛА ВИСТАВКУ "ВОЛИНСЬКА РІЗАНИНА" МАНІПУЛЯЦІЄЮ

Фотовиставка "Волинська різанина: польські та єврейські жертви ОУН-УПА" в Українському домі в Києві є "гострою маніпуляцією", заявила в ефірі Радіо "Свобода" Ольга Гнатюк, аташе з питань науки і культури посольства Польщі в Україні.

"Вона розповідає, в першу чергу, про польські жертви, тим часом, як заголовок говорить про польські та єврейські жертви. Треба зрозуміти, що там є жертви і чисток у Галичині, і чисток на Волині. Не можна все без розбору вкидати під таке гасло "Волинська різанина", просто заради цього слова "різанина". Це робиться задля того, щоб викликати гострі емоції. І я як представник посольства і як людина з науковим званням історика, як професор Варшавського університету різко висловлююся проти таких зловживань", – заявила Ольга Гнатюк.

За її словами, Україна і Польща за роки незалежності мають "дуже добрі напрацювання, і ми не повинні дозволити їх знищити".

Організаторами виставки в Українському домі є "Правозахисний громадський рух "Російськомовна Україна" і "Товариство увічнення пам'яті жертв злочинів українських націоналістів" (Польща).

ПИТАННЯ ІДЕОЛОГІЇ

МЕТАФОРА НАЦІОНАЛІЗМУ

Націоналізм є не лише невід'ємною, а необхідною частиною сучасного життя кожної автентичної нації та її представника

Б. АНДРОЩУК

Світ XXI ст. перебуває на етапі своєрідного перевтілення. Він сам не свій і не знає, яким він має бути. Лише відчуття націоналізму допоможе самоідентифікуватися і знайти свій шлях у майбутнє. Хто не матиме цього відчуття – не матиме не лише поваги від інших націй, а й шансу на існування.

У період намагань України самоутвердитися та проявитися на тлі аморфної маси посткомуністичної Східної Європи питання націоналізму стає актуальним не лише для України, а й для цілої Європи. Але що таке націоналізм? Це – лексема чи реальність?

Націоналізм – це свідоме сприйняття реальності та виважені дії у час загрози. Націоналізм – це ментальна боротьба: знання власної історії, знання та розуміння помилок минулого та сьогодення, знання рідної мови та рідної культури, це вміння стримано та аргументовано переконувати опонента. Націоналізм – це ментально та фізично здоровий хребет нації та її держави.

Чому так важливий націоналізм? Бо без відчуття націоналізму не можна вибрати ні потрібного президента, ні парламенту, ні книжки для читання і навіть листівки для привітання друзів з нагоди Нового року та Різдва Христового. Без відчуття націоналізму не можна позбутися рабської свідомости, яка притаманна ще мільйонам українців, та нести відповідальність за самого себе та своїх близьких.

Поняття "націоналізм" не залишає політичні простори Європи, не дає спокою багатьом сучасникам і в Україні. Ось наприклад народний депутат Верховної Ради України Вадим Колесніченко (Партія регіонів) "перейнявся" настільки питанням націоналізму, що зареєстрував 15 січня 2009 року законопроект, де він запропонував застосовувати для громадян України покарання у вигляді позбавлення волі від 10 до 15 років або довічне ув'язнення за реабілітацію ОУН, УПА, УНА та інших українських націоналістичних збройних формувань Другої світової війни. За символічними цифрами 10, 15, 20, 25 приховується свіжа історія радянського "світлого" минулого для "безхмарного" майбутнього України. Ось і антиукраїнські сили в Україні та за її межами надто близько "прийняли до серця" надання Степану Бандері звання "Героя України". Дивно! Відлуння націоналізму з минулого лякає до сьогодні "доброжелателів" України.

Росія та проросійські сили в Україні вважають, що націоналізм, особливо український, – це фашизм або нацизм. Отже, це є зло. Я не намагатимусь заперечувати того, що фашизм або нацизм є злом, жертвами якого стали мільйони. Заперечення таких фактів було б злочином та суворо каралося б (за німецькими законами). Але коли ж буде засуджений комунізм?! Ідеологи "червоної зарази" і сьогодні при владі в Україні, і далі забруднюють середовище смердючими випарами. Але я повернуся до питання націоналізму. Чому ж націоналізм в Україні наражається на пейоративність з боку Росії та її прислужників в Україні? Можливо, причина такого ставлення криється в історії самої Росії? Віктор Клемперер якось висловився: "Нацизм – через посередництво італійського фашизму – багато запозичив від більшовизму".

Український націоналізм – це не фашизм і ніколи ним не стане. Тоді питання: а що таке український націоналізм та як він виглядає?

Український націоналізм завжди слугував для захисту власних інтересів та власних життів у рідній країні, оскільки більшовицько-фашистська чума намагалася перетворити український народ на бездумну аморфну рабську масу. Природно, що коли у здоровий організм потрапляє інфекція (фашизм, комунізм, нацизм, більшовизм), то він бореться з цією загрозою, оскільки інстинкт самозбереження властивий кожному здоровому тілу. І байдуже, якої національности цей організм – він бореться, бо хоче вільно жити. Було б антиприродно, якби під час захворювання опірні сили організму (націоналізм, патріотизм) атакували інший організм. Націоналізм особливо необхідний для виживання у критичну годину: у час загрози для нації.

Саме у націоналізмі черпається здоровий глузд, сила та воля для самопошани, особистої гідности та духовної гордости за належність до своєї нації. Саме відчуття націоналізму не дозволяє її представнику, у період важкої години, стати ренегатом самого себе, своїх близьких та свого народу, а у період запаморочливого успіху – перетворитися на амбіційну скнару та вважати себе вищим над іншими.

Деякі так звані "сильні" світу цього побоюються українського націоналізму, який не стане загрозою для інших націй та зверхнім над ними, а навпаки – принесе розквіт та мир в українську націю та народ? Тому і є вигідно для багатьох маніпулювати цим поняттям на тлі його брудного європейського минулого – не українського, бо якщо хтось накидає українцям брудну ковдру фашистського націоналізму, то це свідчить про два моменти – невігластво (оскільки такі закиди спростовані), або свідому маніпуляцію.

Час самостійности та відповідальности для України та її народу настав. І це саме той час, коли не можна зробити помилок, а це можливо лише за умови, якщо ми знаємо свою історію, хто ми є, чого прагнемо і знаємо, як цього досягнути. Настала пора чистого мислення та справедливих дій. І звісно, що цьому далеко не всі раді. Не всі у захваті від того, що Україна та її народ повільно, але виважено розвивають національну ідею, українську ідею XXI сторіччя.

Саме націоналізм дає енергію творення свого власного і неповторного "Я", і тим самим викликає повагу інших, поважаючих себе націй. Лише ті нації та ті народи, які не цінують свого (можливо, просто їм нічого цінувати, бо нічого не надбали), не можуть поважати надбань та здобутків певної нації, як і носіїв цієї нації.

Бути націоналістом – означає мислити системно та структуровано, чого не любить ні фашизм, ні комунізм, ні шовінізм. Антагонізм націоналізму, фашизму, комунізму та шовінізму чітко простежується на полотні української історії XX століття, але, на жаль, не всі володіють гострим зором та тверезим розумом для проведення чітких історичних, географічних та ментальних кордонів між цими поняттями.

Страх перед націоналізмом полягає у неможливості ним маніпулювати та використовувати його як явище. Зловживання можливе лише поняттям. Ось що є загрозою для багатьох, які позбавилися структурованого та системного мислення.

Феномен "націоналізм" обумовлений у кожному випадку культурно, історично та релігійно, тому історичне минуле західних європейських країн не дозволяє думати про націоналізм позитивно чи просто об'єктивно. Поза сумнівом, що націоналізм як багатогранний феномен може розглядатися під різним кутом історичного та культурологічного зору. Поняття "націоналізм" оволоділо у XXI столітті різними дефініціями з різними конотаціями, здатне перефарбовуватися у різні кольори та набирати різних форм. Існує багато розумінь "націоналізму": французьке, італійське, німецьке, українське, російське та ін., що і є причиною маніпуляцій цим поняттям.

Великосхідний сусід України неодноразово підкреслює загрозу українського націоналізму для Росії. Чи дійсно загрожує український націоналізм тій могутній державі, яку не змогла завоювати жодна армія XX століття? Звучить смішно, але факт залишається фактом: Росія боїться українського націоналізму, але не тому, що українці бажають зла Росії, а тому, що вони хочуть позбавити себе "братської ласки", і вони можуть цього домогтися. Хіба не націоналізм багатьох республік розвалив Радянський Союз, хіба не націоналізм провів Помаранчеву революцію?

Сучасна Україна, як організм, переживає процес важкої хвороби, оскільки надто вже багато ран з'явилося на ній. Розуміння та трактування поняття "націоналізм" створює різні підводні течії у глибокому та брудному морі української політики. Передвиборчі маніпуляції суспільною свідомістю та новообраний президент України Віктор Янукович знову підняли питання "націоналізму" у примітивному стилі комунізму. Варто зауважити, що історично-географічна доля українського націоналізму розвивалася значною мірою на теренах України і має свій незіпсутий колорит. Сучасному президенту України Віктору Януковичу та його команді невигідний незіпсутий колорит українського націоналізму, тому вони і намагаються прищепити українцям темне минуле, що змусило б їх соромитися власної історії та дозволило б насадити нову історію, писану теперішнім міністром освіти України Табачником та йому подібними.

Знівечення семантики поняття українського націоналізму веде до втрати національної автентичности та гальмування процесу розвитку демократичного мислення. Дотримання та захист рідних традицій та звичаїв, вивчення рідної мови та власної історії, охорона національної самобутности у своїй Богом даній державі – український націоналізм. Природно, що першою беззаперечною метою деяких сусідів є намір насадити як самим українцям, так і європейській спільноті власне розуміння націоналізму, про що свідчить спільна прес-конференція канцлера Німеччини Ангели Меркель та президента РФ Дмитра Медведєва 14 серпня 2009 року у Сочі (РФ), на якій знову було сплюжене чисте ім'я українського націоналізму через дефініції "нацизм та націонал-соціалізм".

Намагання прирівняти український націоналізм до фашизму та загальне визнання такого факту відкрило би певним колам можливости для різного роду втручання у внутрішні справи країни та негативний вплив на державу та її народ, що і переслідується латентно деякими силами. Віктор Гюго казав: "Нічого, навіть жодна армія, не є такою сильною, як ідея, час якої настав". Чи настав час для ревіталізації національної ідеї в Україні?

На завершення варто нагадати, що розуміння українського націоналізму можливе через відкриття правди – правди історичної, а не радянської та пострадянської. Підвищення культури відкритости екс-президентом України Віктором Ющенком внесло значну лепту у процес переоцінки багатьох на основі відкритого доступу до історичних фактів українського народу. Радянська "правда" та стереотипи у питанні не лише українського націоналізму, а й національної історії, культури та трагічної долі українців, на жаль, побутує у багатьох ментальних просторах як українців, так і представників інших націй, що і спонукає до праці: праці справедливости, моральности, виважености та толерантности, сили для якої черпаються у націоналізмі.

ПРОЦЕС НАД МИКОЛОЮ КОХАНІВСЬКИМ ТРИВАЄ

У вівторок 13 квітня відбулось засідання Шевченківського райсуду міста Києва, яке мало б поставити крапку у кримінальному переслідуванні активіста Конгресу Українських Націоналістів Миколи Коханівського.

Адвокат М. Коханівського звернувся до суду з вимогою закрити кримінальну справу через недостовірність фактів, однак суддя Горб відхилила подання захисту та заборонила присутність ЗМІ на судовому слуханні.

Суд також не заслухав свідчень очевидців бійки, які разом з журналістами тіснилися в коридорі суду.

За словами адвоката Сидіра Кізіна, справа Миколи Коханівського перетікає з правової площини в політичну.

"Боротьба триває", – сказав Микола Коханівський, виходячи з зали суду. Наступним кроком захисту буде подання до Апеляційного суду.

Володимир МАНЬКО,
"Нація і держава"

Ольга ДУБОВИК

СЛОВО – ЗБРОЯ!

ВОЇН ДУХУ СЕРГІЙ ПЛАЧИНДА

Якби не було у нас Плачинди, його варто було б вигадати...

Єдиний врятований від голоду хлопчик з усього хутора Шевченко на Кіровоградщині все життя був нонконформістом, бунтівником, романтиком. Селянський син добре пам'ятає і голод 33-го та 47-го років, і натуралізм війни, і агонію сталінізму, і хрущовську відлигу, і брежневський "розквіт". Першим його трудовим щаблем стала праця токаря у механічних майстернях радгоспу. 1953 року закінчив філологічний факультет Київського державного університету, а згодом – аспірантуру при Інституті літератури імені Тараса Шевченка АН УРСР, де певний час працював науковим співробітником. 1959 року побачили світ його книга оповідань і нарисів "Кам'яна веселка" та повість "Таня Соломаха". Перу Сергія Плачинди належить також літературно-критична робота "Композиція і характери в роботах Яновського", книга-нарис "Брати Місяця", а загалом більше 35 фоліантів, серед яких – збірка історичних повістей " Неопалима купина", "Словник давньоукраїнської міфології", "Де лани широкополі", " Дума про людину", "Степові не вгомони", "Хліб і совість", екологічний роман "Ревучий", "Куди йдемо?", "Україна в небезпеці", "Козаки у Дюнкерку", "Лебедія. Коли і як виникла Україна". Саме Плачинда упорядкував видання "Довженко і світ". Творчість О.П.Довженка в контексті світової культури", брошури "Селянин має стати власником землі", "Як селянинові одержати землю", " Що потрібно селянинові сьогодні?".

Днями під егідою творчого об'єднання публіцистів Київської організації Національної спілки письменників України легендарний Сергій Плачинда зустрівся з побратимами по перу та шанувальниками. Патріарх українського слова не тільки поділився віхами свого шляху в українському красному письменстві, а й обмінявся задумами на злободенну тему: як жити українцям в умовах узурпації влади антиукраїнськими силами. Зібрання пошанували своєю присутністю заступник голови Конгресу Українських Націоналістів Володимир Борейчук, письменники Павло Осадчук, Наталка Поклад, Олексій Микитенко, Микола Ткач, Володимир Білинський, Олекса Різник, Олександр Хоменко, Юрій Шилов, Володимир Петрук, Михайло Сидоржевський (ведучий публіцистичної вітальні) та Віталій Карпенко.

Представник молодого письменницького покоління Олександр Хоменко вважає Сергія Плачинду одним із лідерів українського читацького рейтингу. Ще б пак! Його "Неопалимою купиною" зачитувались у пору розвинутого брежневізму, а "Лебедія" у наші новітні часи для багатьох першочитачів є вибухом самосвідомості. Загадку Плачинди, феномен Плачинди ще розгадуватиме не одне покоління. Сьогодні можемо констатувати одне: письменник, який ніколи не стояв у черзі за державними преміями, упродовж десятиліть за різних суспільних умов вмів утримувати читацький інтерес до своїх творів.

"Його публіцистика викликає інтерес і полеміку, – зауважив зокрема Микола Ткач. – Вражає насамперед кришталева чесність у ставленні до слова. Плачинда ніколи не грається зі словом. Намагається донести істину до читача. Пристрасть. Небайдужість до рідної землі. Релігійний романтизм. Масштабність. Ось головні визначники неперевершеного таланту Сергія Плачинди".

Власне, кожен, кого доля зводила з Сергієм Петровичем, має про нього власну думку. Особисто я, років зо п'ять працюючи пліч-о-пліч з Сергієм Плачиндою у світлої пам'яти газеті "Столиця", можу додати: він – могутній волхв національної літератури, провидець, воїн духу. Саме через те здобув чимало ворогів як у таборі українофобів-бузиноїдів, так і серед тих, кому передалися рефлекси Хоми Невіруючого. Навіть якби він був не письменником-дослідником глибин українського духу, а просто вишуканим українським казкарем (як дехто вважає), то й за те небайдужі українці вклонятимуться йому довіку.

Ще однією невід'ємною рисою творчої харизми Сергія Плачинди є плодовитість. Особливо у публіцистиці. Його твори – це правда, послідовність і масштабність, так що в газеті "Столиця" щоразу доводилося вишукувати додаткову газетну площу задля розлогих есеїв письменника, які аж ніяк не хотіли піддаватися скороченню. З'ява кожної його нової книжки ставала подією і подарунком для шанувальників і водночас вістрям списа для україноненависників. А проте зверніть увагу: жоден з тих, хто позаочі гудить Плачинду та називає пропаговану ним теорію про походження цивілізації з нашої землі фантазіями, ніколи не вступив з ним у публічну дискусію. Чи не тому, що Сергій Плачинда – жива енциклопедія, котрий попри поважний вік зберігає безліч фактів і доказів на користь своїх проукраїнських переконань?

Творчі вечори постатей такої духовної ваги, як Сергій Плачинда, у національно орієнтованій державі повинні проходити у великих залах на кшталт палацу культури "Україна" (не все ж там гордонам і табачникам красуватися). Поважний вік та життєві негаразди не зламали внутрішньої суті майстра слова Сергія Плачинди: йому є що сказати на всю Україну. І цього разу хотілося Сергію Петровичу разом з однодумцями шукати виходу для кращого розвою української ідеї. Фонтан державотворчих ідей – це звично для Плачинди. Ось, приміром, на думку письменника, нині на селі під егідою держави треба утворювати укргоспи (замість радгоспів), щоб дати сільській молоді – оберегу національного генофонду – можливість працювати та розвиватися. Та й загалом – аби зродити новий імпульс життя на селі. Чим не програма дій для державотворчих сил? З іншого боку, як завважив Сергій Петрович, зараз необхідно будь-що відновити графу "національність" у паспортах, адже нація розвивається наосліп, оскільки просто немає статистики – скільки нас є на рідній землі. Варто подбати також і про відновлення графи "національність батька і матері" у метриках, що їх отримує кожен новонароджений громадянин України.

Тривогу за долю України розділяли практично всі виступаючі на творчому вечорі Сергія Плачинди, де кожен пропонував свої рецепти протидії чумі україножерства. Побратими по перу та шанувальники зичили письменникові многая літа та раділи, що невдовзі побачить світ його нова книга "Шлях до руїни".

Володимир МАНЬКО, "Нація і держава"

ПРОВОКАЦІЯ В УКРАЇНСЬКОМУ ДОМІ

Як уже повідомлялося, з 8 по 10 квітня в Києві, в приміщенні Українського Дому, ВГО "Російськомовна Україна" під орудою нардепа від Партії регіонів Колесніченка разом з шовіністичним польським товариством з Варшави була проведена виставка "Волинська різанина. Польські та єврейські жертви ОУН-УПА". 12 квітня в агентстві "Укрінформ" відбулась прес-конференція з приводу згаданої виставки, стислу викладку про яку пропонуємо до уваги читачів.

Народний депутат України Павло Мовчан відзначив, що "організаторами виставки є не поляки, а росіяни, представлені таким собі ВГО "Російськомовна Україна" та нардепом Колесніченком, який є представником ФСБ в українському парламенті, і про це усі депутати знають. Він добре вишколений, добре знає українську мову та українське право. Організована ним виставка – спроба спровокувати колотнечу між поляками та українцями. Ми добре усвідомлюємо, що насьогодні непорозумінь між нашими народами (українським та польським) практично не залишилось. Це добре розуміє й ФСБ. Успішно працюють україно-польські комісії, які покликані віднайти точки дотику у непростих історичних питаннях, і це їм вдається. Те, що ми мали в Українському Домі, є свідченням того, що Росією послідовно реанімується радянський підхід до вирішення питань в Україні та не лише. До речі, жодна єврейська чи то польська громада в Україні не брала участи у виставці. Навіть польське посольство від неї відмежувалось. Виникає запитання: кому це було вигідно? Відповідь очевидна – Росії", – зазначив Павло Мовчан.

Професор Володимир Сергійчук охарактеризував виставку з фахово-експертної сторони. Зокрема він сказав: "Мене вкрай здивувало, що на виставці були відсутні історики, представники будь-яких експертних інституцій. Я звернувся до Інституту національної пам'яти як державної організації, яка має повноваження щодо організацій та проведення таких виставок від імені держави та поцікавився, хто представляє виставку на рівні експертів та отримав відповідь – не маємо поняття. Перше, що впадає в око фахівцю, – назва, яка не співпадає з тим, що представлено на виставці та яка сама себе заперечує. Якщо це волинська різанина, то до чого тут єврейські жертви? Особисто я переглянув усі архіви в межах історичної Волині – житомирський, рівненський, луцький та тернопільський обласні архіви. Шукав усі документи, які стосуються україно-польського конфлікту на Волині в цілому та у 1943 році зокрема. Списки розстріляних, судово-медичні акти, постанови та інші подібні документи свідчать, що розстрілів євреїв саме українськими збройними формуваннями там не було взагалі. До цієї справи докладались гітлерівські війська. І назва "Польські та єврейські жертви ОУН-УПА" покликана загострити стосунки не лише між поляками та українцями, а й між євреями та українцями також. На виставці я зустрів депутата Яна Табачника, в якого запитав, де є докази того, що українські націоналісти знищували євреїв? Він лише потиснув плечима та швиденько ретирувався подалі від мене. Взагалі усі експонати виставки розміщено без посилання на конкретні архівні джерела. Отже, виставка несе у собі наступні фальшивки. Перша, як я вже сказав, – єврейські жертви, яких не було. Друга, до так званої волинської різанини притягнуто й конфлікт українців з поляками у Лемківщині, Холмщині та Надсянні. До Волині ці території не мають аж ніякого відношення. Третя, на виставці було подано інформацію про погром польських професорів та євреїв у Львові влітку 1941 року. Схаменітесь, брехуни! Західнонімецький суд, розглядаючи справу німецького міністра Аберлендера ще у 1961 році довів, що цей погром вчинила одна з німецьких спеціальних зондеркоманд. Навіть були встановлені прізвища виконавців погромів. Усі прізвища – німецькі. Четверта, жертви НКВС на виставці представлені як жертви УПА. Типово радянські методи ведення брехливої пропаганди. Отже, якщо коротко – виставка, організована Колесніченком, це виставка фальсифікацій та підмін", – резюмував наприкінці свого виступу Володимир Сергійчук.

"Я думаю, що говорити про це сьогодні потрібно все голосніше, щоб чули нас не лише в Україні", – сказав голова Товариства "Меморіал" Роман Круцик. Далі він продовжив: "Виставка покликана розпалити міжнаціональну ворожнечу між українцями та поляками. Люди, які влаштовували виставку, передбачали, що вона має закінчитись великим скандалом, тому й найняли приватну охоронну фірму та покликали цілі кордони міліції".

Видавець Конгрес Українських Націоналістів

Засновник Степан Брацюнь

Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Ярослав Радевич-Винницький, Степан Семенюк.

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08
e-mail: nacija@ukr.net
www.nacija.org.ua

Адреса видавця: 01004, вул. Антоновича, 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26008013932801 у філії "Центральне регіональне управління ВАТ "Банк "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300937, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.

Газету видрукувано у ТОВ "Поліграфічна компанія "Інтерекспресдрук"
Замовлення №
Наклад 5 000
Ціна договірна

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9